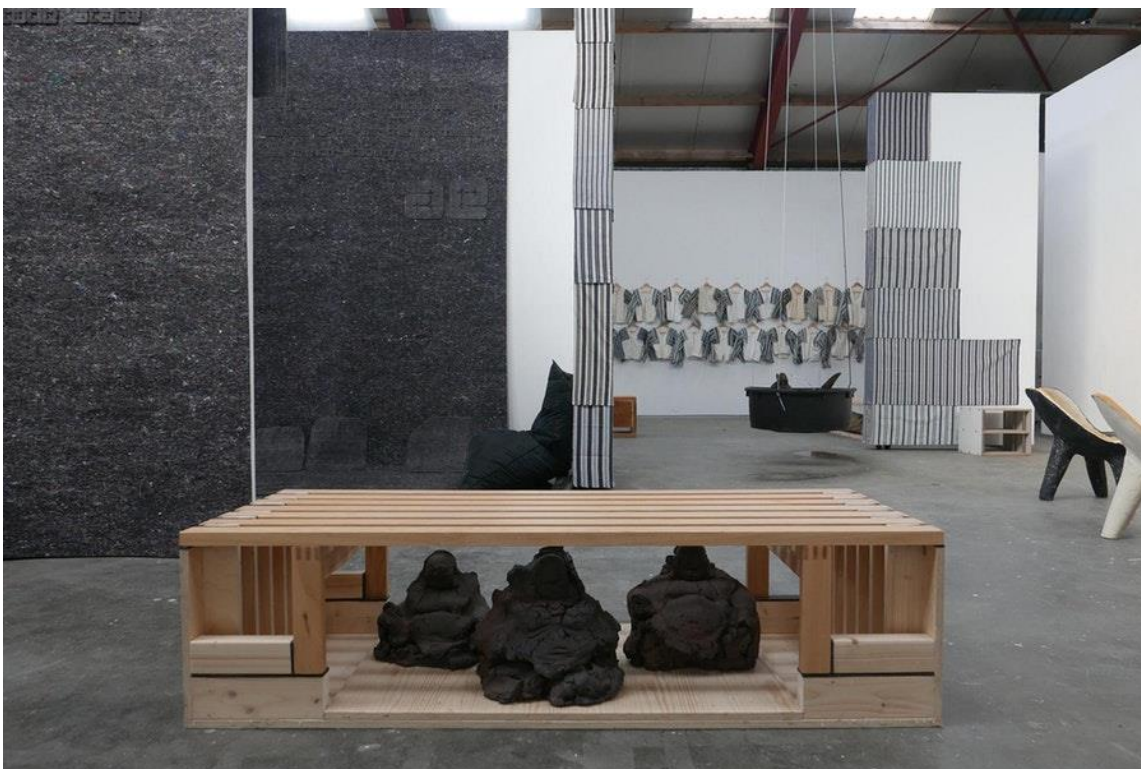

De cyclus van een rouwmouw

Tentoonstelling Melting Ice in Nieuw Dakota op de NDSM-werf is een overzicht van werk dat beeldend kunstenaar Frank Mandersloot de afgelopen acht jaar maakte. De bezoeker moet er aan het (denk)werk.

MAARTEN MOLL

AMSTERDAM

→ De mouwen uit Marken (achteraan) werden gedragen na het overlijden van een familielid.

Frank Mandersloot

Wat meteen opvalt in de tentoonstellingsruimte Nieuw Dakota zijn de twee lange rijen kledingstukken die aan klerhangers aan de wand zijn bevestigd. "Rouwmouwen uit Marken," zegt Frank Mandersloot. "Klederdracht. Als een getrouwde vrouw een familielid verloor, een ouder, man of kind, dan droeg ze

zeven jaar lang rouwmouwen. Kort na het overlijden waren die strepen heel donker, en gedurende de zeven jaar werden ze steeds lichter, zoals je hier ook kunt zien."

Marken (Amsterdam) heet de installatie met rouwmouwen, coupons aan de wanden en gilets gedragen door suppoosten. Het is onderdeel van Melting Ice, de overzichtstentoonstelling van Frank Mandersloot (57, bekend van het grote werk met stoelen en bijenkorven Voor de bijen bij de Piet Heintunnel). Ook zijn er nog 13 andere sculpturen te zien, waarvan er vele voor de eerste keer worden getoond.

Evaluëren van zwart naar wit

"Ik was gefascineerd toen ik deze klederdracht voor het eerst zag. Ik voelde een sterke impuls om een collectie aan te leggen nog voordat ik besloot er een werk mee te maken. Ook omdat aan de traditie eigenlijk een einde was gekomen. Nu laat ik de samenhang van die hesjes onderling, en het evalueren van zwart naar wit zien, alsook het gebruik van de stoffen met streep patronen in een kunstcontext, met een verwijzing naar de Franse kunstenaar Daniël Buren."

Vijf suppoosten liepen tijdens de opening rond en lazen de teksten voor van kleitabletten die tegen de wanden leunen. "Omdat er een gelijkenis is met de stoffen van de gilets van de suppoosten, was het waarschijnlijk dat er ook vragen zouden komen over de hesjes. Ze mochten er iets over zeggen, maar verder is het niet de bedoeling dat de suppoost het werk verklaart."

Het is ook niet nodig dat de bezoeker een verklaring van het werk zoekt, maar het vrij gaat interpreteren. Op de eerste verdieping staan vitrines met boeken en documenten die het onderzoeksmateriaal zijn voor de werken.

Ken uw tradities

Mandersloot gaat even in op de vernieling van het werk Gazing Ball van Jeff Koons in de Nieuwe Kerk afgelopen weekend. "De ballen die hij gebruikt in zijn kunst, worden in het gebied waar hij opgroeide gewoon in de supermarkt verkocht. De mensen leggen die ballen in hun tuin ter decoratie. Dat is wel iets wat in mijn eigen werk ook een rol speelt: de cyclische betekenis van objecten, en hun veranderlijke status."

De kunstenaar draait zich om naar de rouwmouwen. "Een voorbeeld daarvan is dat toen ik mijn verzameling hesjes vijf jaar na mijn eerste aankoop completeerde, ik

hoorde dat de markt was ingestort. Het mooie is dat je er nu op zo veel manieren naar kunt kijken. Visueel is het fascinerend, maar een heel andere laag komt tot leven als je de traditie kent."

'Ik zag overeenkomsten tussen Eames en een troon uit 1500 voor Christus'

Ook op andere plekken komt die cyclische betekenis terug. In de museumbanken bijvoorbeeld. Mandersloot wilde een museumbank die in het Stedelijk Museum staat, ontworpen door Martin Visser in 1961, namaken. Hij kwam erachter dat de banken niet meer authentiek zijn, want met tien centimeter verhoogd. Een nieuwe versie van het originele model laat hij met Museumbench (urmutter) uit 2017 zien, in een kist die tien centimeter boven de grond zweeft.

En voor de teksten op de kleitabletten - in een hand-out staan de bronnen van die zinnen, onder anderen Marcel Duchamp en George Brecht - gebruikte hij de letter new alphabet van Wim Crouwel. "Die is ooit ontwikkeld voor de eerste digitale toepassing met IBM-printers in 1967. Aardig is dat hij er heel bekend mee is geworden, ook internationaal, maar dat het nooit is toegepast, hoewel ik het hier terugbreng naar de oudst bekende tekstdrager: het kleitablet."

Bij de kleitabletten horen stoelen, die Mandersloot maakte nadat hij in een Grieks museum een Myceens miniatuurtroontje had gezien van 1500 voor Christus. "Ik zag overeenkomsten met de zittingen van Eamesstoelen. Dat laat ik zien in mijn stoelen. Ik zag ook het totale gebrek aan ontwikkeling tussen toen en nu." Maar nu verklaart Mandersloot alweer te veel. Melting Ice is, misschien wel vooral door dit commentaar van de kunstenaar, een fascinerende tentoonstelling die veel vragen oproept. Bijvoorbeeld over de titel. Aan het werk dus!

Frank Mandersloot: Melting Ice, t/m 6 mei in Nieuw Dakota, Ms. van Riemsdijkweg 41b.